

[Larsen-Ledet]

kostninger må helst ikke stige så meget som i landene omkring os. Det er områder, vi selv har ansvar for. Der er ting, vi påføres positivt og negativt udefra, men det her er et område, vi selv har ansvaret for.

Her tænker jeg især på arbejdsmarkedets organisationer, og jeg tænker også på Folketinget, men også på den offentlige administration. Måden, man håndterer erhvervsspørgsmålene på, er meget afgørende, og vi kender alle sammen forskellige grader af bureaukrati. Vi lever under den barske realitet, at erhvervslivets formåen og dygtighed er en overordentlig væsentlig baggrund for hele samfundets levestandard eller velfærdsniveau, kan vi også kalde det.

Derfor er erhvervsvilkårene og erhvervs politikken ikke kun et spørgsmål for nålestribe de direktører og aktionærer. Fru Jensen på 3. sal og husmand Larsen ude i mosen mærker hurtigt, hvis der bliver et dårligt erhvervsklima i landet.

Vi har i Danmark været mestre i at sløre realiteterne et stykke tid ved at optage lån, ved at opretholde et forbrug, nationalt set, der var større end vores produktion. Det går ikke. Det har den nuværende regering indset og taget til efterretning. Der spores nu en fremgang, og jeg siger udtrykkeligt, der spores også en forsigtig optimisme. Optimismen er ved at vinde indpas, og optimisme kan lige så vel som depression være selvforstærkende. Det er min opfattelse, at optimismen er mere udbredt i dag, end vi har oplevet i mange år.

Det bliver nu en del af regeringens erhvervs politik at fastholde konkurrenceevnen, at fastholde et afdæmpet omkostningsniveau, at gøre Danmark til et område, som erhvervsfolk har lyst til at flytte til, frem for at vi skulle opleve det modsatte: emigration.

Altså, lad os slå fast, at det ikke er staten, der skal overtage produktionsvirksomhederne. Det er staten ikke egnet til. Staten eller det offentlige kan løse store opgaver i samfundet, som også er nødvendige for erhvervslivet, som masser af steder er en forudsætning for, at erhvervslivet kan fungere rigtigt. Det er hospitaler, veje, kollektiv trafik, undervisning osv.

Vi har også oplevet perioder, hvor staten har stillet midler til rådighed i begrænset omfang for egnsudvikling i svage områder, for skibsværfter, for stålvalseværker og en række andre ting, men hvor vi må konstatere, at støtten på

disse områder er på retur. Staten kan ikke give en eneste krone ud uden at kræve den ind i skat. Da skatteniveauet netop har været en anstødssten for erhvervslivet, for erhvervsfolk, men også for almindelige lønmodtagere, føler regeringen ikke, at vi kan gå længere ad skattevejen i øjeblikket, end vi gør. Det må selvfølgelig afspejle sig i den kontante erhvervs politik, der kan føres af den nuværende regering.

Vort medlemskab af EF og den politik, der lægges til rette dér, og som vi forhåbentlig er med i i fuld udstrækning, spiller selvfølgelig også en stor rolle for vort erhvervsliv. Ingen kan undgå i øjeblikket at mærke, hvorledes det syder og gærer. Det indre marked står for døren. Det er noget usikkert. Det er noget, hvor vi ikke præcis ved hvordan virkningen bliver. Det er i hvert fald helt sikkert, at Danmark og dansk erhvervsliv ingen mulighed får for at hygge sig i smug.

Udviklingen i Centraleuropa og i Østeuropa gør EF endnu mere nødvendigt efter min opfattelse. Der skal ikke fra min side heri ligge nogen som helst anklage eller mistænkeliggørelse af EF, men Danmark er et lille land, og det bliver vi ved med at være, selv om vi bliver medlem af det indre marked.

Vi har et særkende med mindre og mellemstore virksomheder, som har haft ord i vide kredse for at være godt for os og ord for at være hurtige til at omstille sig. I øjeblikket lyder der ved festlige lejligheder en lovprisning af det nære samfund og decentralisering, mens hverdagen handler om fusioner og centralisme.

Jeg synes, vi har behov for en debat for at få belyst, om det virkelig er opfattelsen, at vores nuværende erhvervsstruktur, vores nuværende status med mange små og mellemstore virksomheder er forældet, fordi hr. Nyrup Rasmussen også var inde på dette om strukturen.

Jeg vil gerne direkte spørge hr. Nyrup Rasmussen, om det er hans opfattelse, at denne struktur er forældet, og at den er passé, og om den smidighed, som vi tidligere har prist her, ikke har så stor værdi længere.

Jeg mener tværtimod, at vi har behov for mange nye små virksomheder. Jeg glæder mig i den forbindelse til at læse debatoplægget fra Industriministeriets iværksættergruppe.

Her skal jeg så slutte med at fortælle, at jeg i sidste uge var til et større iværksættermøde i Maribo, hvor det gnistrede af liv, og hvor der